

Na Prudkou za Bohumírem Matalem

(10. 1. 2022)

Ahoj Borku, zdravím i všechny, kdo nás teď poslouchají.

Za cílem dnešní cesty na Prudkou se vydáme ze Štěpánovic. Od vlakové zastávky se necháme vést červenou turistickou značkou. Zprvu vede údolím řeky Svratky pohodlnou cestou volnou krajinou, vpravo je lán, za nímž se lesnatý svah zvedá k Jahodné. I naše trasa se zanedlouho údolí trochu vzdálí, a protože teď v zimě není na stromech listí, je shora vidět na část Štěpánovic a kopce na protější straně údolí.

Dostaneme se k Borači, přesněji k místní části Podolí. Zde nelze přehlédnout kříž, zvoničku a o kousek dál rodný dům spisovatele Josefa Uhra – na domku je pamětní deska. Přejdeme železniční trať, na mostě přes řeku si můžeme uvědomit, že zde je pomyslná hranice mezi Podolím a Boračí. U hlavní silnice je kaplička Panny Marie, pomník obětem válek a kříž. Stále půjdeme po červené značce (ještě chvíli povede souběžně se zelenou), přejdeme znovu trať a zvolna se budeme přibližovat k Prudké.

Zde byla kdysi velmi prosperující papírna (v době, kdy byl provoz zrušen, měla přes stovku zaměstnanců!). Projdeme dřevěným krytým mostem a přijdeme k bývalému mlýnu, lze zde pozorovat dávný vodní náhon. A právě v mlýně žil a tvořil mnoho let Bohumír Matal. Byl výborným malířem, členem Skupiny 42 (básníci, malíři, další umělci). Skupina vznikla na přelomu 30. a 40. let 20. století.

Dále přijdeme k silnici Lomnice – Doubravník, dáme se vlevo a po přibližně třech kilometrech budeme v Doubravníku. Kousek za železničním přejezdem je vlevo domek, kde žijí manželé Bělíkovi, m. j. podle Agentury Dobrý den! z Pelhřimova nejstarší manželský pár v naší republice (loni měli v součtu 200 let). Stanislav Bělík je také čestným členem odboru KČT v Doubravníku. Kdo by nevěděl, pan Bělík byl ještě donedávna aktivním malířem, kreslířem.

Z Doubravníka pak lze odjet vlakem, nebo autobusem.